

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **J. G.**, zastoupený JUDr. Radkem Hudečkem, advokátem se sídlem Škroupova 1114/4, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,** se sídlem 28. října 117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 8. 2009, č. j. 58 Ca 20/2009 -34,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 2880 Kč, a to do třiceti (30) dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Radka Hudečka, advokáta.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 18. 9. 2008, sp. zn. DaSH-M/2101/10-894/2008/Ne, Magistrát města Frýdku-Místku, odbor dopravy a silničního hospodářství, uznal žalobce vinným z přestupků podle § 22 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a podle § 83 odst. 1 písm. b) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb. (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích“), kterých se měl žalobce dopustit tím, že dne 12. 7. 2008 v 15:45 hod. řídil v obci Palkovice motocykl Kawasaki ZR 750, RZ X, jehož byl

provozovatelem a na kterém byla registrační značka umístěna v horizontální poloze, rovnoběžně s vozovkou, čímž byla znemožněna její čitelnost. Správní orgán zároveň žalobci za uvedené přestupky uložil pokutu ve výši 8000 Kč a dále zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

Proti zmíněnému rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání. V něm namítal, že správní orgán v rozporu s § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nevyhověl jeho návrhu provést výslech svědkyně A. D., přestože provedení tohoto důkazu bylo potřebné pro zjištění skutkového stavu věci. Dle názoru žalobce se správní orgán povinnosti provést tento důkaz nemohl zprostit pouhým odkazem na skutečnost, že žalobce neuvedl kontaktní údaje zmíněné osoby.

Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 31. 10. 2008, č. j. MSK 176606/2008, odvolání žalobce vyhověl a napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a vrátil mu věc k novému projednání. V odůvodnění zmíněného rozhodnutí žalovaný nejprve konstatoval, že právní kvalifikace skutku v odvoláním napadeném rozhodnutí je nepřesná v tom ohledu, že v části, kde vymezuje porušení povinností dle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), nadbytečně odkazuje na ustanovení § 4 písm. b) zmíněného zákona, které je svou povahou obecné, přičemž povinnosti, které žalobce porušil, jsou plně obsaženy ve zvláštním ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona, v návaznosti na § 7 odst. 2 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a § 28 odst. 4 vyhlášky č. 243/2001 Sb., o registraci vozidel, ve znění pozdějších předpisů. K § 52 správního řádu pak žalovaný konstatoval, že podle tohoto ustanovení jsou účastníci správního řízení povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění skutkového stavu věci. Z uvedeného tedy dle žalovaného vyplývá, že je na zvážení správního orgánu, zda potřebuje pro zjištění skutkového stavu věci provádět další důkazy či nikoli. Pokud ovšem dospěje k závěru, že ke zjištění stavu věci není nutné navržený důkaz provést, musí v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně uvést, že o zjištěném skutkovém stavu věci nepochybuje. Samotná skutečnost, že žalobce neuvedl adresu svědkyně D., ovšem nemohla být důvodem, pro který správní orgán žalobcem navržený důkaz neprovedl, neboť existují možnosti jak neznámé údaje zjistit.

V rámci nového projednání věci správní orgán prvního stupně nařídil ústní jednání, při kterém žalobce opět navrhl provést důkaz výslechem svědka A. D. a dále navrhl provést důkaz výslechem svědka E. L. Aniž by správní orgán navržené důkazy provedl, vydal rozhodnutí ze dne 6. 1. 2009, sp. zn. DaSH-M/2101/10-894/2008/Ne, ve kterém dospěl ke shodným závěrům jako ve svém prvním rozhodnutí ze dne 18. 9. 2008, tedy žalobce opět shledal vinným z výše označených přestupků a uložil mu shodné sankce. K důkazním návrhům žalobce pak správní orgán prvního stupně konstatoval, že nepovažuje za nutné označené svědky předvolat, neboť skutkový stav věci byl náležitě zjištěn a není o něm pochyb.

Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce opět podal odvolání, které ovšem žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 2. 2009, č. j. MSK 14446/2009, zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Ostravě, v níž s odkazem na § 3 a 52 správního řádu namítal, že správní orgán prvního stupně ani ve svém druhém rozhodnutí nezjistil řádně skutkový stav věci, když neprovedl žalobcem navržené důkazy. Podle názoru žalobce se správní orgán nemohl zprostit své povinnosti řádně zjistit skutkový stav věci, o kterém nejsou pochybnosti, pouhým odkazem na skutečnost, že žalobce svůj nesouhlas s postupem policie a později správního orgánu neprojevil od samého počátku. Zároveň nebylo možné důkazní návrhy žalobce odmítnout s odůvodněním, že výpověď svědků označených žalobcem by nemohla zpochybnit výpovědi policistů, kteří silniční kontrolu prováděli. Žalobce zdůraznil, že nelze povyšovat důkazní hodnotu výpovědi zmíněných policistů nad hodnotu výpovědi jím označených svědků. Argumentace, podle níž úřední osoby nemají subjektivní zájem na zkreslování svých výpovědí, je dle názoru žalobce bezpředmětná. Vzhledem k uvedenému měl žalobce za to, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nezákonná, neboť popsaným postupem správních orgánů bylo dotčeno právo žalobce na obhajobu.

Žalobce dále namítal i nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, již dovozoval ze skutečnosti, že zatímco ve svém rozhodnutí ze dne 31. 10. 2008 žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil s odkazem na to, že v řízení neproběhlo dokazování v potřebném rozsahu, druhé odvolání žalobce naopak žalobou napadeným rozhodnutím zamítl, aniž by ovšem v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysvětlil, jakým způsobem se důkazní situace změnila, když správní orgán prvního stupně v rámci nového projednání věci důkazy navržené žalobcem opět ignoroval a vycházel ze skutkového stavu věci tak, jak byl zjištěn v době, kdy v předmětné věci rozhodoval poprvé.

Krajský soud rozsudkem ze dne 28. 8. 2009, č. j. 58 Ca 20/2009 - 34, žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Druhým výrokem rozsudku pak krajský soud rozhodl o tom, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 10 568 Kč.

Krajský soud se nejprve zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobci nepřisvědčil, že by žalovaný jako odvolací orgán ve svém zrušujícím rozhodnutí ze dne 31. 10. 2008 dospěl k závěru, že dokazování v předchozím řízení neproběhlo v dostatečném rozsahu. Žalovaný pouze konstatoval, že důvodem pro neprovedení důkazu navrženého žalobcem nemohla být bez dalšího skutečnost, že žalobce neoznačil kontaktní údaje svědkyně, již navrhl k objasnění věci vyslechnout.

Krajský soud ovšem shledal napadená rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nepřezkoumatelnými z jiných důvodů, než které žalobce namítal v žalobě. Dle jeho názoru je rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 1. 2009 nesrozumitelné, když ze znění jeho výroku není zřejmé, který zákon v § 5 odst. 1 písm. a) žalobce porušil. Krajský soud zároveň poukázal na to, že tato skutečnost nevyplývá ani z odůvodnění zmíněného rozhodnutí. Žalovaný se pak ve svém rozhodnutí tímto nedostatkem nikterak nezabýval a

v rozporu se zněním výroku rozhodnutí prvního stupně uvedl, že se jedná o porušení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu.

Druhou žalobní námitku pak krajský soud posoudil jako důvodnou, když s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, a dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publikovaný pod č. 1856/2009 Sb. NSS, dospěl k závěru, že správní orgány zatížily správní řízení vadou, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, když při zjišťování skutkového stavu neprovedly žalobcem navržené důkazy. Krajský soud konstatoval, že žalobce v podstatě od počátku řízení navrhoval důkazy k prokázání svých tvrzení, že předmětný motocykl neřídil a že s registrační značkou nemanipuloval a že to byli naopak policisté, kdo s ní manipulovali. Těmito tvrzeními žalobce zpochybnil svědecké výpovědi zasahujících policistů a dále příslušnou fotodokumentaci, tj. důkazy, ze kterých správní orgány při zjišťování skutkového stavu vycházely. V situaci, kdy tedy žalobce zpochybnil důkazy, ze kterých správní orgány při zjišťování skutkového stavu vycházely, a zároveň předestřel vlastní skutkovou verzi, k jejímuž prokázání navrhl provést zcela konkrétní důkazy, nelze dle názoru krajského soudu hovořit o dostatečně zjištěném skutkovém stavu posuzované věci, a je tudíž nutné uzavřít, že správní orgány pochybily, když žalobcem navržené svědky nevyslechly. Uvedeným postupem pak správní orgány porušily rovnost zbraní, když při zjišťování skutkového stavu vycházely výhradně z důkazů svědčících v neprospěch žalobce a naopak důkazy, které dle tvrzení žalobce měly svědčit v jeho prospěch, provést odmítly. Zároveň správní orgány porušily i § 50 odst. 3 správního řádu, podle kterého musí správní orgán, který vede řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Vzhledem k uvedenému krajský soud zároveň konstatoval, že v dalším řízení budou muset správní orgány provést svědecké výslechy A. D. a E. L. a následně je s přihlédnutím k míře jejich přesvědčivosti a věrohodnosti vyhodnotit v kontextu dalších důkazů v řízení provedených.

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl zmíněný rozsudek krajského soudu v rozsahu obou jeho výroků kasační stížností, ve které uvádí důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel tedy namítá nezákonnost kasační stížností napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právních otázek krajským soudem.

Stěžovatel v kasační stížnosti nejprve krajskému soudu vytýká, že pochybil ve svém závěru, že obě rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost. Stěžovatel má za to, že z absence označení zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 1. 2009 nevyplývá nepřezkoumatelnost rozhodnutí stěžovatele pro nesrozumitelnost. Není totiž pravdou, že z rozhodnutí správních orgánů v dané věci nelze dovodit, který zákon byl jednáním žalobce ve svém § 5 odst. 1 písm. a) porušen. Stěžovatel v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl úplnou citaci předmětného zákonného ustanovení, tedy včetně plného názvu zákona o silničním provozu a čísla, pod kterým byl tento zákon uveřejněn ve Sbírce zákonů. Tímto způsobem tedy byl dle názoru stěžovatele nedostatek správního rozhodnutí prvního stupně zhojen. Stěžovatel se navíc domnívá, že popsané pochybení je pouhou zřejmou nesprávností ve smyslu § 70 správního řádu. Ze správního spisu je totiž zjevné, jak k chybě

došlo. Správní orgán prvního stupně ve výroku svého prvního rozhodnutí v dané věci, tj. rozhodnutí ze dne 18. 9. 2008, mimo jiné konstatoval porušení ustanovení § 4 písm. b) zákona o silničním provozu a dále „*ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona*“. Stěžovatel ovšem svým rozhodnutím ze dne 31. 10. 2008 posledně zmíněné rozhodnutí zrušil, přičemž mimo jiné uvedl, že správní orgán prvního stupně z výroku rozhodnutí vydaného po novém projednání vypustí nadbytečný odkaz na § 4 písm. b) zákona o silničním provozu. Správní orgán tedy v novém rozhodnutí ve věci vypustil z textu výroku část věty, ve které je odkazováno na ustanovení § 4 písm. b) zákona o silničním provozu. Zbytek věty pak zůstal beze změn, tedy pouze s odkazem na ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Nadto je dle stěžovatele právní kvalifikace posuzovaného skutku zřejmá ze správního spisu, a to od samého počátku řízení o přestupku. Zde stěžovatel odkazuje například na oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání ze dne 8. 8. 2008 či na již zmíněné první rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v předmětné věci. Ostatně ani sám žalobce, jak stěžovatel poukazuje, nezpochybnil skutečnost, pro který skutek je s ním přestupkové řízení vedeno a porušení kterých zákonných povinností se takovým jednáním dopustil. Stěžovatel pak dále uvádí, že i kdyby – při striktně formálním výkladu - vycházel ze skutečnosti, že popsané pochybení správního orgánu prvního stupně přivodilo v důsledku nezákonnost rozhodnutí prvního stupně, pak by musel namítat, že k takové vadě lze přihlédnout pouze k námitce, již ovšem žalobce v předmětné žalobě neuplatnil. Krajský soud se tedy touto otázkou vůbec neměl zabývat. Obdobně, i kdyby nakonec bylo lze dojít k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 1. 2009, bylo by možné z takového závěru dovodit toliko nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, nikoliv jeho nepřezkoumatelnost. I zde by tedy platilo, že k nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí měl krajský soud přihlédnout pouze k námitce žalobce.

Stěžovatel dále namítá, že skutkové okolnosti posuzované věci, tj. že žalobce byl řidičem označeného motocyklu a že registrační značka byla na tomto motocyklu umístěna v horizontální poloze, byly ve správním řízení prokázány dostatečně, tedy aniž by o nich bylo důvodné dále pochybovat. Stěžovatel podotýká, že jakkoli si je vědom povinnosti správního orgánu zjistit v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena, domnívá se zároveň, že v souladu s § 52 správního řádu je správní orgán povinen provést jen ty důkazy navržené účastníkem řízení, které jsou potřebné ke zjištění skutkového stavu věci. K tomu stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 4 As 49/2003 - 47, dostupný na www.nssoud.cz. V posuzovaném případě pak stěžovatel, stejně jako správní orgán prvního stupně, dospěl k závěru, že výpovědi žalobcem navržených svědků by nemohly nijak změnit důkazní situaci, a proto jejich výslech posoudil jako nadbytečný.

Stěžovatel dále poukázal na to, že stejně jako správní orgán prvního stupně vycházel při zjišťování skutkového stavu předmětné věci z výpovědí policistů jakožto očitých svědků, kteří shodně uvedli, že viděli jedoucí motocykl, na kterém jely dvě osoby, a dále viděli, jak motocykl zastavuje. Osobu, jež na motocyklu jela na místě řidiče, následně policisté vyzvali k předložení dokladů a identifikovali ji jako žalobce. Správní orgány dále vycházely také z pořízené fotodokumentace, jež je součástí spisu. Pokud žalobce tvrdí, že skutkové okolnosti posuzované věci byly jiné, musí stěžovatel upozornit na to, že žalobce

si ve svých výpovědích velmi protiřečí. Stěžovatel se ztotožnil s názorem správního orgánu prvního stupně, že takové rozpory by nemohl svou výpovědí odstranit ani jeden z žalobcem označených svědků. Pan L. navíc v době, kdy policisté k žalobci přijížděli a následně jej legitimovali, již na místě nebyl, tudíž by se k daným okolnostem nemohl vyjádřit vůbec. K argumentaci krajského soudu stěžovatel dále podotýká, že přestože žalobce většinu ze zmíněných tvrzení uvedl až v rámci odvolacího řízení, stěžovatel se jimi přesto zabýval. Dospěl ovšem k závěru, že uvedená tvrzení nevzbuzují důvodné pochybnosti o skutkovém stavu věci tak, jak byl prokázán svědeckými výpověďmi obou policistů. Není tedy pravda, že by stěžovatel odmítl provést žalobcem navržené důkazy jen proto, že žalobce skutkové okolnosti věci nerozporoval od samého počátku řízení, či snad proto, že by předjímal důkazní hodnotu výpovědí žalobcem navržených svědků či nad ně stavěl výpovědi policistů jakožto úředních osob. Stěžovatel sice konstatoval soulad výpovědí zmíněných policistů s úředními záznamy, nicméně není pravdou, že by vycházel z úředních záznamů jakožto z důkazů, ale pouze konstatoval, že na pravdivost výpovědí policistů se dá usuzovat i s ohledem na skutečnost, že jsou plně v souladu s listinami, jež jsou součástí správního spisu, tedy s úředními záznamy a oznámením o přestupku.

Vzhledem k uvedenému je tedy dle názoru stěžovatele zřejmé, že argumentace krajského soudu výše označenými rozhodnutími Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu je nepřípadná, neboť skutkové okolnosti nyní posuzované věci jsou výrazně odlišné. Navíc rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 96/2008 byl vyhlášen dne 22. 1. 2009, tedy jen několik málo dní před tím, něž bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí. Vzhledem k časové prodlevě od vyhlášení rozsudku do jeho zveřejnění v plném znění se pak stěžovatel domnívá, že s největší pravděpodobností se ani ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí nemohl s plnou verzí zmíněného rozsudku seznámit. Dle jeho názoru mu tedy nelze vytýkat, že zmíněný rozsudek v žalobou napadeném rozhodnutí nezohlednil, resp. nevycházel z právního názoru v něm vysloveného.

Konečně stěžovatel namítá, že krajský soud žalobci nesprávně přiznal náhradu nákladů vynaložených na sepsání repliky, kterou krajský soud posoudil jako úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění (dále jen „advokátní tarif“). Jakkoli stěžovatel nezpochybňuje, že replika obecně je podáním ve věci samé, domnívá se, že konkrétně podání žalobce ze dne 30. 7. 2009 definici § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu vzhledem ke svému obsahu nenaplňuje. Žalobce prostřednictvím svého zástupce v předmětném podaní nejprve k výzvě soudu sdělil, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání, a dále pak pouze zopakoval argumentaci dříve podrobně rozvedenou v žalobě, tedy polemizoval pouze s argumenty stěžovatele obsaženými v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a nikoli s těmi, které stěžovatel uvedl ve vyjádření k žalobě. Popsané podání je tedy dle názoru stěžovatele nadbytečné, a nelze ho proto považovat za úkon právní služby podle § 11 advokátního tarifu.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že souhlasí se závěry krajského soudu uvedenými v napadeném rozsudku, a proto navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta jako nedůvodná. K argumentaci stěžovatele žalobce konstatuje, že správní orgán je povinen zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud tedy v posuzovaném případě existovalo více možných verzí skutkového stavu, pak ignorování

návrhu žalobce na provedení důkazu výslechem svědka A. D., jež byla silniční kontrole přítomna a jež dle žalobce mohla prokázat jím tvrzené skutečnosti, je zcela zjevným porušením zákona, zejména pak práva žalobce na spravedlivé projednání věci a na provedení dokazování v zákonem stanoveném rozsahu.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a jedná za něj pověřený zaměstnanec s odpovídajícím právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel nejprve namítá, že krajský soud pochybil ve svém závěru o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

Krajský soud posoudil žalobou napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné, neboť jím stěžovatel zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí, které již samo vykazovalo znaky nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost. Příslušný správní orgán prvního stupně totiž ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že žalobce svým jednáním porušil povinnost vyplývající z ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) *téhož zákona*, aniž by ovšem z výroku rozhodnutí vyplývalo, který zákon žalobce svým jednáním v ustanovení § 5 písm. a) porušil. Popsané pochybení žalobce v žalobě správním orgánům nevytýkal.

Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že výrok rozhodnutí je esenciální a nepominutelnou součástí správního rozhodnutí. Je to právě výroková část rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení. Ve správních rozhodnutích vydaných v oblasti správního trestání pak musí být výrok formulován tak, aby z něho bylo zcela jednoznačně patrno, jakého správního deliktu (z hlediska skutku i jeho právní kvalifikace) se účastník řízení dopustil a jaká mu byla uložena sankce. (K uvedenému srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004 - 55, a ze dne 28. 11. 2007, č. j. 7 As 7/2007 - 63, oba dostupné na www.nssoud.cz, a dále usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publikované pod č. 1546/2008 Sb. NSS.).

Jak Nejvyšší správní soud konstatoval již ve svém rozsudku ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 - 54, publikovaném pod č. 772/2006 Sb. NSS, v oblasti správního trestání vyplývá požadavek na určitost a přesnost výroku správního rozhodnutí jednak z obecných ústavních principů, na nichž nutně spočívá demokratický a právní stát (např. čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR, podle něhož je možno státní moc uplatňovat pouze způsoby, které stanoví zákon), jednak ze zákonné procesní normy. Tou je v posuzovaném případě zákon o přestupcích a v souladu s jeho § 51 podpůrně také správní řád. Výrok rozhodnutí

vydaného v přestupkovém řízení tedy musí obsahovat náležitosti stanovené jednak § 77 zákona o přestupcích jako předpisem zvláštním, jednak obecnou procesní normou, jež je obsažena v § 68 odst. 2 správního řádu. Zatímco poslední zmíněné ustanovení stanoví, že ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu, a dále lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání, podle § 77 zákona o přestupcích platí, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat *též* popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce.

Nejvyšší správní soud se tedy zabýval formulací výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž ve světle stížní námitky zkoumal, zda obsahuje výše uvedené náležitosti. Správní orgán prvního stupně ve výroku svého rozhodnutí ze dne 6. 1. 2009, sp. zn. DaSH-M/2101/10-894/2008/Ne, uvedl, že žalobce se uznává vinným z přestupků podle § 22 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o přestupcích, a podle § 83 odst. 1 písm. b) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, kterých se dopustil tím, že dne 12. 7. 2008 v 15:45 hod. řídil v obci Palkovice motocykl Kawasaki ZR 750, RZ X, jehož byl provozovatelem a na kterém byla registrační značka umístěna v horizontální poloze, rovnoběžně s vozovkou, čímž byla znemožněna její čitelnost. Dále je ve výroku předmětného ustanovení uvedeno, že žalobce *„tímto svým jednáním porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona - řidič je povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, povinnost stanovenou v § 7 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb., kdy provozovatel je povinen umístit na vozidlo tabulku s registrační značkou způsobem stanoveným v § 28 odst. 4 vyhlášky č. 243/2001 Sb., o registraci vozidel, ve znění pozdějších změn [...]*“. Dále pak správní orgán ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že žalobci se za uvedené přestupky ukládá podle § 11 a § 22 odst. 7 zákona o přestupcích a podle § 83 odst. 2 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích pokuta ve výši 8000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Konečně správní orgán prvního stupně zahrnul do výrokové části rozhodnutí rovněž povinnost žalobce nahradit náklady přestupkového řízení.

Vzhledem k závěrům, ke kterým dospěl krajský soud, tedy musel Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou v popsaném výroku rozhodnutí dostatečně právně kvalifikovány delikty, kterých se měl žalobce svým jednáním dopustit, a to s přihlédnutím ke skutečnosti, že výrok rozhodnutí obsahuje neúplný odkaz na *„ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona*“. Zároveň pak musel Nejvyšší správní soud posoudit, jaký vliv má takové pochybení správního orgánu na přezkoumatelnost, příp. zákonnost samotného rozhodnutí o přestupku.

Nejvyšší správní soud k první otázce podotýká, že krajský soud ve svých závěrech pominul, že § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu žádnou skutkovou podstatu přestupku neobsahuje. Toto ustanovení stanoví toliko povinnost řidiče užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Nejvyšší správní soud již ve zmiňovaném rozsudku ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 - 54, zdůraznil, že skutkové podstaty správních deliktů nejsou upraveny v zákonných ustanoveních, která ukládají určité povinnosti. Skutková podstata přestupku, jehož se měl žalobce svým

jednáním dopustit, je naopak beze zbytku definována v § 22 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o přestupcích, podle kterého *„přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, jehož tabulka státní poznávací značky (registrační značky) je zakryta, nečitelná nebo upravena či umístěna tak, že je znemožněna nebo podstatně ztížena její čitelnost“*. Citované ustanovení skutkovou podstatu daného přestupku vymezuje zcela konkrétně a v úplnosti a neodkazuje přitom na jinou právní normu. Pro právní kvalifikaci jednoho z dvou přestupků, jichž se měl žalobce dopustit, tudíž plně postačuje uvedení § 22 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o přestupcích ve výroku rozhodnutí o přestupku. Odkaz na zákonné ustanovení, které stanoví povinnost řidiče, a to navíc zcela obecně formulovanou, užít vozidlo splňující technické podmínky podle zvláštního právního předpisu, naopak v daném případě nezbytně nutný nebyl. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že výrok předmětného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahuje veškeré zákonem požadované náležitosti včetně právní kvalifikace přestupku, kterého se měl žalobce dopustit, když uvádí § 22 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o přestupcích.

Pokud správní orgán prvního stupně přesto § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí uvedl, aniž by ovšem bylo z tohoto výroku zřejmé, že se jedná právě o zákon o silničním provozu, dopustil se formálního pochybení. Jak již však bylo vysvětleno, toto pochybení nemohlo mít vliv na přezkoumatelnost či zákonnost rozhodnutí jako takového. Navíc z kontextu věci vyplývá, že popsaného pochybení se správní orgán dopustil při vyhotovení rozhodnutí, a jak poukázal stěžovatel, má toto pochybení i logické vysvětlení. Z obsahu správního spisu (především z oznámení o přestupku ze dne 18. 7. 2008, oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání ze dne 8. 8. 2008, z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 18. 9. 2008, sp. zn. DaSH-M/2101/10-894/2008/Ne, či ze samotného žalobou napadeného rozhodnutí, v jehož odůvodnění stěžovatel uvádí úplnou citaci předmětného zákonného ustanovení) je dále zřejmé, že od počátku řízení nebylo pochyb o tom, která zákonná ustanovení měl žalobce svým jednáním porušit. Tomu nasvědčuje i doslovný přepis povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a dále skutečnost, že ani žalobce sám v odvolacím řízení či později v řízení před krajským soudem nenamítal, že by si nebyl vědom toho, porušení kterých povinností je mu vytýkáno.

Vzhledem k uvedenému je zřejmé, že závěr krajského soudu, podle něhož jsou rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost, není správný. Nejvyšší správní soud tedy shledal první stížní námitku důvodnou.

Dále pak stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že nesprávný je i závěr krajského soudu, podle kterého nebyl v řízení před správními orgány dostatečným způsobem zjištěn skutkový stav věci.

Klíčovým důvodem, pro který krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil, byla výtka, že správní orgány provedly v rámci řízení o přestupku toliko důkazy, které svědčily v neprospěch žalobce, a zároveň pouze z těchto důkazů vycházely při hodnocení skutkového stavu, a to za situace, kdy žalobce podle krajského soudu v podstatě od počátku řízení uváděl tvrzení, jimiž zmíněné důkazy zpochybňoval. Krajský soud konstatoval, že pokud žalobce zpochybnil důkazy, ze kterých správní orgány při zjišťování

skutkového stavu vycházely, a zároveň předestřel vlastní skutkovou verzi, k jejímuž prokázání navrhl provést konkrétní důkazy, nelze hovořit o dostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, a je tudíž nutné uzavřít, že správní orgány pochybily, když žalobcem navržené svědky nevyslechly. Podle krajského soudu tím správní orgány porušily zásadu rovnosti zbraní a dále § 50 odst. 3 správního řádu.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že zmíněné závěry mají oporu mj. v judikatuře Ústavního soudu. V nálezu ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, zmiňovaném krajským soudem, dospěl Ústavní soud k následujícímu závěru: „*Identifikace stěžovatele (jako pachatele přestupku) policisty je nepochybně velmi důležitým důkazním prostředkem, byť byla provedena na základě tvrzení osobní znalosti stěžovatele a nikoli dokladově. Současně však nelze nedbat ústavního principu rovnosti zbraní a upřít tak stěžovateli možnost, aby s úspěchem nabídl důkazy, které jeho totožnost s řidičem automobilu tovární značky Daewoo Nexia bez státní poznávací značky (který byl dne 4. 4. 1996 v 18, 45 hod. kontrolován hlídkou Policie ČR v Boskovicích, neměl předepsané doklady pro řízení motorových vozidel, byla u něho provedena pozitivní dechová zkouška na alkohol a jenž odešel do objektu stanice technické kontroly v B.) zpochybňují.*“ Byť tedy skutkové okolnosti věci rozhodované Ústavním soudem byly odlišné, shodují se s nyní posuzovanou věcí v tom, že obviněný z přestupku zpochybňoval výpověď policistů o tom, že se dopustil přestupku, a navrhoval na podporu svých tvrzení vlastní důkazy, které ovšem nebyly provedeny.

Obdobné stanovisko k dané otázce zaujal ve své judikatuře i Nejvyšší správní soud. K výkladu § 32 odst. 2 věty druhé zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), účinného do 31. 12. 2005, jenž stanovil, že rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí určuje správní orgán, se Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005 - 62, publikovaném pod č. 847/2006 Sb. NSS: „*Není sporu o tom, že je právem správního orgánu, který vede řízení o přestupku, vlastní úvahou dospět k rozhodnutí, které důkazy provede a které naopak označí v dané situaci za nadbytečné a návrhu na jejich provedení nevyhoví (§ 32 odst. 2 s. ř.). Toto jeho oprávnění vychází kromě jeho vrchnostenského postavení spojeného s pravomocí vůči subjektům podřízeným jeho autoritě, svěřenou mu zákonem, a inkvizičního (vyšetřovacího) principu, na němž je přestupkové řízení založeno, také ze základních zásad správního řízení, jako je zásada procesní ekonomie (hospodárnosti řízení, § 3 odst. 3 s. ř.) a zásada dokazování jen v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí. Rozhodně však nelze toto právo chápat jako absolutní. Jeho realizace nesmí být překážkou uplatnění základních záruk osob čelících určitému obvinění trestní povahy v širším slova smyslu, garantovaných normami nejvyšší právní síly. Soubor těchto záruk lze souhrnně nazvat právem na spravedlivý proces. [...] Tvrdí-li osoba, proti níž se řízení vede, že se skutek, jehož se měla dopustit, odehrál jinak, než je jí kladeno za vinu, a přitom zde nejsou objektivně ověřitelné okolnosti, které by takovou verzi s jistotou vylučovaly (např. nemožnost překonat vzdálenost od čerpací stanice k místu kontroly v uvedeném časovém rámci pěšky apod.), je pro zachování určité rovnováhy třeba provést důkazy, které k prokázání pravdivosti svých tvrzení navrhuje. Zde v důsledku toho, že stěžovatel v postavení obviněného z přestupku využil svého práva v § 73 odst. 2 přestupkového zákona navrhovat důkazy na svou obhajobu (a nic nenasvědčuje tomu, že by důkazní prostředky nebyly snadno bez zvýšených nákladů dostupné), byl na dosah způsob, jak provedením těchto důkazů a jejich následným zhodnocením ověřit či vyvrátit vzájemně korespondující výpovědi obou policistů.*“ Nejvyšší správní soud dospěl v citovaném rozsudku k závěru, že v tehdy posuzovaném případě správní orgány svým

postupem v řízení o přestupku porušily zásadu rovnosti zbraní, když zcela vyloučily prezentaci důkazů svědčících ve prospěch žalobce a závěr o skutkovém stavu věci učinily toliko na základě jednostranných důkazů. Zároveň Nejvyšší správní soud zdůraznil, že povinnosti vyslechnout žalobcem označené svědky se správní orgány nemohly zprostit poukazem na skutečnost, že jejich případné výpovědi by byly ryze účelové, neboť tyto osoby jsou s obviněným (žalobcem) v přátelském vztahu. Uvedené závěry lze plně vztáhnout i na řízení o přestupku vedená již za účinnosti nového správního řádu. O tom svědčí i to, že Nejvyšší správní soud na uvedené závěry navázal ve své pozdější judikatuře, mimo jiné i v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, ze kterého vycházel při posouzení věci krajský soud.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud konstatuje, že v nyní posuzované věci správní orgány v řízení o přestupku při zjišťování skutkového stavu vycházely z výpovědí policistů, kteří u žalobce provedli příslušnou silniční kontrolu, přičemž konstatovaly, že obě výpovědi jsou ve vzájemném souladu a obsahově se neliší od úředních záznamů sepsaných v den, kdy se předmětný skutek stal. Dále správní orgány vycházely z fotodokumentace, jež byla v průběhu silniční kontroly pořízena. Ze spisu také vyplývá, že žalobce svou výpovědí uvedené důkazy zpochybnil, přičemž nastínil vlastní verzi skutkového stavu. Žalobce tvrdí, že motocykl v době, kdy měl být spáchán přestupek, neřídil, a dále sice připouští, že registrační značka byla uchycena na pohyblivých pantech, nicméně uvádí, že tato značka byla umístěna v poloze svislé a do polohy vodorovné ji přemístila až policejní hlídka v průběhu silniční kontroly. K prokázání uvedených tvrzení žalobce navrhl vyslechnout jako svědky pana E. L. a slečnu A. D. Správní orgán prvního stupně posoudil výpověď žalobce jako účelovou. Jeho důkazní návrhy pak odmítl s tím, že označené svědky není třeba vyslechnout, neboť s ohledem na již provedené důkazy byl zjištěn skutkový stav věci takovým způsobem, že o něm nejsou pochybnosti.

Zatímco tedy správní orgány dospěly k určitým závěrům o skutkovém stavu posuzované věci, žalobce popisoval skutkový děj v podstatných rysech odlišně. Je pravdou, že vlastní tvrzení, podle něhož žalobce motocykl v posuzované době neřídil, sám žalobce do určité míry zpochybnil již tím, že v době silniční kontroly policistům nesdělil, že by motocykl neřídil, naopak předložil na výzvu policistů doklady potřebné k řízení a podepsal bez námitek oznámení o přestupku, a dále i tím, že v průběhu správního řízení několikrát obměňoval či spíše „postupně rozvíjel“ svou výpověď. Při prvním ústním jednání dne 25. 8. 2008 uvedl, že motocykl neřídil, v době příjezdu policistů s ním pouze stál u silnice a byl vyzván k předložení dokladů. Motocykl řídila osoba blízká. Při druhém ústním jednání dne 15. 9. 2008 již uváděl, že A. D., kterou navrhoval vyslechnout jako svědka, přijela na druhém motocyklu, a to jako spolujezdkyně. V odvolání proti prvnímu rozhodnutí správního orgánu pak žalobce doplnil, že E. L., kterého žalobce současně navrhl vyslechnout jako druhého svědka, odjel od stojícího motocyklu v obci Pálkovice, a to pro přívěs určený k přepravě motocyklů, a může tedy dosvědčit, že žalobce nemohli zasahující policisté stavět při jízdě. Při dalším ústním jednání dne 6. 1. 2009 pak žalobce přímo uvedl, že druhý motocykl řídil E. L. a první motocykl osoba blízká, nicméně v době příjezdu policistů již byl na místě pouze žalobce a A. D. (tj. dle skutkové verze žalobce spolujezdci na každém z motocyklů). V doplnění odvolání proti druhému rozhodnutí správního orgánu žalobce ještě dodal, že jeho motorka byla v době silniční kontroly nepojízdná a byla připravována k odtahu, následně byla naložena na „rafetu“ a odvozena

k opravě, což žalobce dokládal potvrzením servisu v Českém Těšíně, podle něhož byla v tomto servisu den po silniční kontrole provedena na žalobcově motocyklu oprava. Způsob, jakým žalobce svou skutkovou verzi v průběhu správního řízení prezentoval, jistě je jedním z hledisek, které mohou vzít správní orgány při konečném hodnocení provedených důkazů v úvahu, zároveň však je nutno přisvědčit krajskému soudu, že ani tyto skutečnosti nemohou předem zcela vyloučit, že skutkový děj skutečně proběhl tak, jak vylíčil žalobce a jak se snažil prokázat jím navrženými výslechy svědků.

Navíc nelze zapomínat na to, že žalobce zpochybňoval i druhý skutkový závěr, který správní orgány dovodily z výpovědí zasahujících policistů, a to, že žalobce měl při jízdě na motocyklu registrační značku ve vodorovné poloze a tudíž nečitelnou. V tomto ohledu nelze ani tvrdit, že by tvrzení žalobce byla zásadním způsobem nekonzistentní, byť se rozcházela s výpověďmi policistů. Správní orgány dovozovaly, že žalobce již během prvního ústního jednání před správním orgánem skutečnost, že značka byla umístěna vodorovně, doznal. Podle protokolu z tohoto jednání ze dne 25. 8. 2008 však žalobce uvedl k této otázce pouze následující: *„Souhlasím, že RZ byla umístěna tak, jak je focena na fotkách. Jak je uvedeno v záznamu, že RZ je na pantech, je to pravda, ale lze s ní manipulovat velice těžko, je to docela pevně uchycené. Měl jsem před měsícem havárku a držák na RZ jsem měl poškozený, a tak jsem si přes firmu objednal nový a došlo mi tohle.“* Z tohoto vyjádření podle názoru Nejvyššího správního soudu nevyplývá, že by žalobce doznal, že měl držák při jízdě umístěn ve vodorovné poloze. Spíše z ní lze usuzovat na skutečnost, kterou žalobce ani později nerozporoval a která bezpochyby vyplývá i z pořízené fotodokumentace, totiž, že registrační značka byla připevněna na pantech a že ji tudíž bylo možné umístit i ve vodorovné poloze. Naplnění skutkové podstaty přestupku ovšem správní orgány spatřovaly v tom, že takto také tato registrační značka byla umístěna, a to při jízdě. To ovšem žalobce v podstatě po celou dobu správního řízení popíral a tvrdil, že do vodorovné polohy registrační značku přemístili až zasahující policisté. Je nutno říci, že ani v oznámení o přestupku, které žalobce podepsal, není uvedeno, že měl žalobce tuto registrační značku při jízdě ve vodorovné poloze, pouze se v něm uvádí, že tato registrační značka byla umístěna na držáku umožňujícím sklopení o 90° a tím znemožnění její čitelnosti. I z pořízené fotodokumentace vyplývá pouze to, že značku bylo možné umístit do polohy svislé i vodorovné, nikoliv však závěr, že žalobce měl značku umístěnou vodorovně při jízdě. Takový skutkový závěr by vyplýval ze svědeckých výpovědí obou policistů, jejichž pravdivost ovšem žalobce popíral a na podporu svých tvrzení navrhoval důkaz výslechem A. D., která byla na místě v době silniční kontroly přítomna a mohla se tedy k těmto otázkám vyjádřit. Za těchto okolností správní orgány skutečně nebyly oprávněny výslech této svědkyně odmítnout a vycházet výhradně ze svědeckých výpovědí policistů.

Je tedy zřejmé, že správní orgány si počínaly v rozporu s citovanou judikaturou Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, když své skutkové závěry opřely pouze o důkazy svědčící v neprospěch žalobce, a to za situace, kdy žalobce v průběhu řízení zmíněné důkazy zpochybňoval a zároveň navrhl důkazy, jež měly jeho tvrzení prokázat. V takové situaci správní orgány byly povinny žalobcem navržené důkazy provést. Teprve po jejich řádném provedení bude možné veškeré tyto důkazy zhodnotit každý jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti a vzít přitom v úvahu i věrohodnost jednotlivých svědeckých výpovědí.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud doplňuje, že pokud stěžovatel v kasační stížnosti odkazoval na rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 4 As 49/2003 – 47, je taková argumentace v posuzované věci nepřípadná. V uvedeném rozsudku totiž Nejvyšší správní soud posuzoval věc, kdy správní orgán v řízení o přestupku nevyslechl obviněným navržené svědky, protože skutečnosti, jež měly výpovědi těchto svědků prokázat, nebyly rozhodné pro posouzení dané věci. Správní orgán ve zmiňované věci ovšem neodmítl uvedené důkazní návrhy obviněného proto, že by je předběžně posoudil jako účelové či nevěrohodné.

Vzhledem k uvedenému je zřejmé, že krajský soud nepochybil, když zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jež mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Druhou stížní námitku tedy Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

Konečně třetí stížní námitka se vztahuje k druhému výroku kasační stížností napadeného rozsudku, tj. k výroku o nákladech řízení. Stěžovatel namítá, že podání žalobce ze dne 30. 7. 2009 označené jako *„sdělení k výzvě Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 7. 2009 a vyjádření ke stanovisku žalovaného ze dne 2. 7. 2009“* není úkonem právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, a krajský soud proto dle názoru stěžovatele pochybil, když žalobci přiznal náhradu nákladů na toto podání vynaložených.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud konstatuje, že vedle zmíněného podání ze dne 30. 7. 2009 bylo krajskému soudu dne 25. 8. 2009 doručeno jiné podání, ve kterém žalobce na podporu své žalobní argumentace poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, jenž byl v té době aktuálně publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Podle názoru Nejvyššího správního soudu lze na zmíněná dvě podání nahlížet jako na jeden úkon právní služby. Krajský soud tudíž nepochybil, když žalobci přiznal náhradu nákladů řízení sestávající z odměny advokáta za převzetí a přípravu věci a za sepsání žaloby, a dále také z odměny advokáta za další úkon právní služby, konkrétně vyjádření ve věci, a z paušální náhrady hotových výdajů vynaložených na tyto úkony právní služby.

Ani třetí stížní námitku tedy Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

Jakkoli se tedy Nejvyšší správní soud neztotožnil s krajským soudem v závěru o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, souhlasí naopak s krajským soudem v tom, že došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu o věci samé, přičemž zároveň právě pro tento důvod krajský soud toto rozhodnutí zrušil. Vzhledem k tomu, že důvody krajského soudu pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí obstojí v podstatné míře, Nejvyšší správní soud ve shodě s usnesením svého rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, publikovaným pod č. 1865/2009 Sb. NSS, kasační stížnost hodnotil z celkového hlediska jako nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl s tím, že nesprávné důvody krajského soudu nahradil svými. Pro správní orgán je tedy závazný právní názor krajského soudu korigovaný právním názorem Nejvyššího

správního soudu. V dalším řízení tedy správní orgány provedou žalobcem navržené důkazy.

O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, žalobce byl naopak v řízení o kasační stížnosti úspěšný, přísluší mu tedy vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v tomto řízení důvodně vynaložil. Výše náhrady se sestává z odměny advokáta za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) ve výši 2100 Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, z paušální náhrady hotových výdajů advokáta 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a z DPH ve výši 20% (tj. 480 Kč), celkem tedy 2880 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. ledna 2011

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.
předsedkyně senátu